

L'AMARG i la pronúncia heterolectal de les variants morfològiques d'àmbit restringit

Lluís de Yzaguirre i Ester Pedreño

Introducció

Aquest article presentarà com se'ns ha plantejat la necessitat de tenir un generador / analitzador morfològic adaptat a les possibilitats del quadern de morfologia de la Proposta per a un Estàndard Oral (PEO) de la SFIEC.

En preparar les llistes de vocabulari que han d'ampliar el reSOLC (plurals i femenins de les formes nominals, flexió verbal completa amb totes les variants admeses a la Proposta per a un Estàndard Oral de la SFIEC), l'equip del LATEL s'ha trobat amb tres indefinicions que han condicionat el seu treball:

- la PEOSFIEC sovint fixa l'admissibilitat de més d'una variant però no en delimita el territori en el sentit d'establir si és igualment pròpia o admissible per als locutors de tots els territoris: pot un locutor oriental dir *hòmens* quan li sembli que això embelleix el seu discurs? Ha de dir *hòmens* un locutor occidental?
- altres vegades, la PEOSFIEC fixa l'admissibilitat de més d'una variant per al mateix territori sense que sigui evident quines poden ser preferibles en cada tipus de producte audiovisual segons la seva formalitat, espontaneïtat real o fingida, etc
- finalment, se'ns planteja el problema de la pronúncia heterolectal, pròpia de programes literaris o de caire cultural, quan un locutor d'un territori recita o llegeix un text d'un autor d'un altre territori que està connotat morfològicament o lèxica amb alguna de les variants admeses en l'estàndard flexible:

Ací em pariren i ací estic.

I com que em passen certes coses,

ací les **cante**, ací les dic.

Ací em pariren, ací estic.

Ací **treballe** i **done** besos.

Ací **agonitze** i ací em ric.

Ací **defense** unes collites.

(...)

Cant l'amor i les parelles

que viuen, beuen i se'n van.

Cante un amor de contraban.

(...)

llibre de meravelles

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

En la mesura que enlloc no està regulat si es considera preferible que el locutor d'un territori intenti imitar la pronúncia del dialecte de l'autor del text citat (que pot ser un parlamentari que ha fet unes declaracions conflictives que es volen citar literlament, o pot ser en un context literari) o l'adapti a la seva variant (adaptació només fonètica o fins morfològica...), el LATEL està pendent d'incorporar al reSOLC les formes flexionades, que serien fàcils de processar si generem totes les variants fonètiques de cada variant morfològica (aproximadament tretze milions de transcripcions fonètiques per a tot el vocabulari del DIEC); en canvi, si el reSOLC no ha de contenir les pronúncies heterolectals (vg *hòmens* amb vocal neutra a la darrera síl·laba), ens espera una feina notable per implementar a l'AMARG i a l'ALEF les restriccions i s'introdueix un factor important d'incoherència en els resultats.

Aquest article desenvoluparà els arguments en favor d'una o altra opció a l'hora d'aplicar allò regulat al quadern de fonologia a totes les variants morfològiques del quadern corresponent i es concretaran les eines informàtiques que hi estan implicades.

Què és l'AMARG

L'AMARG és un generador / analitzador morfològic del català com tants d'altres que hi ha al món, a l'IULA i fins i tot al mateix LATEL, que l'ha creat. Allò que el fa diferent queda reflectit en el seu nom: **Analitzador Morfològic d'Àmbit Restringit i General**.

L'AMARG és una implementació informàtica del quadern de morfologia de la *Proposta*

per a un Estàndard Oral de la llengua catalana de la Secció Filològica de l'IEC (PEOSFIEC), tant en el sentit que pot generar totes les formes que hi són admeses com pel fet que, un cop generades, les etiqueta segons les variables que estructuraven la PEOSFIEC. En la mesura que està orientat a donar suport a la plataforma *reSOLC-mitjansCAT* com a eina d'assessorament en el sector de la qualitat oral, l'AMARG incorpora una tercera característica: desfà algunes de les ambigüitats ortogràfiques que poden tenir incidència en la transcripció fonètica de les formes verbals, com ara el timbre de la *e* de 'anesis'.

La frontera entre l'oral i l'escrit

En dissenyar l'AMARG se'ns va plantejar el dilema de si només havíem de marcar les formes generades o analitzades amb les etiquetes de la PEOSFIEC (dialecte = baleàric / central / nord-occidental / rossellonès / valencià; àmbit = general / restringit; propietat = propi / admissible / no recomanable; formalitat = formal / informal / molt formal) o si, a més, calia separar les formes que es poguessin considerar exclusives de l'oral.

El marc de referència en aquell moment era l'existència, al marge dels quaderns I i II de la PEOSFIEC, d'un document normatiu sobre les primeres persones baleàriques del present d'indicatiu. Per altra banda, tant en l'oferta periodística creixent com per internet, era possible en aquell moment detectar l'afany de molts usuaris de trencar un cert monolitisme preexistent de la llengua escrita, afany que es traduïa en l'aparició escrita de moltes de les formes que alguns podrien considerar admissibles només en l'oral, sobretot variants de dialectes altres que el dit central.

Hi ha molts entorns professionals en què l'escrit necessita reflectir l'oral (guions de productes audiovisuals, subtitulació, manuals docents que promouen o critiquen certs usos...), cosa que difumina la frontera entre escrit i oral; a més, aquesta frontera no s'ha d'interpretar forçosament de manera restrictiva, talment com el DIEC va formular que no s'han de considerar contràries a la normativa totes les paraules que no hi són incloses, tampoc enlloc la SFIEC ha dit que totes les formes que apareixen al quadern de morfologia de la PEOSFIEC queden restringides als usos orals.

Doncs, en concebre l'AMARG vàrem assumir que la restricció d'una forma com a exclusiva de la llengua oral la marca implícitament la mateixa SFIEC quan en el quadern

de morfologia de la seva *Proposta...* s'absté d'escriure una forma, com quan evita escriure l'imperfet de *caure* (*quea*) amb la formulació següent: «És admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians) —només, però, en registres informals— la pronunciació d'aquestes formes sense -i-», mentre que en parlar del present no han tingut cap objecció a escriure *caem* o *queim*. L'AMARG genera totes aquestes formes, però les que no tenen forma ortogràfica pròpia explícita es generen amb la forma estàndard enriquida amb marques fonètiques, com seria el cas previst en l'imperfet dels verbs regulars:

«És pròpia de l'àmbit restringit (parlars nord-occidentals) la pronunciació de les formes 3 *cantav*[e], *perdi*[e], *servi*[e].»

L'AMARG genera un *cantava* sense marques fonètiques etiquetat com a pandialectal (ergo general), propi i formal al costat d'un altre *cantava* etiquetat com a nord-occidental, propi, restringit i indistintament formal o informal i la marca fonètica [e] associada a la *a* final.

Una altra assumpció que férem en dissenyar l'AMARG va ser que si la PEOSFIEC no explicita marques dialectals en presentar les formes pròpies de l'àmbit general no vol dir que totes valguin arreu en boca de tothom, com no interpretem cap mena de jerarquia en el fet que no apareguin en ordre alfabètic:

«Són pròpies de l'àmbit general les formes següents:

1 canti/cante perdi/perda serveixi/servisca dormi/dorma»

Per a nosaltres hi ha una norma d'interpretació bàsica implícita: les formes que apareixen aquí són operatives en estàndard, s'entén que en boca de qui espontàniament ho diu d'aquesta manera. Que el fet que totes apareguin al mateix nivell no es pot prendre com una llicència per emprar-les indistintament. Això contrariaria el plantejament general de la PEO, que desaprova allò que anomena *promiscuïtat*. Però justament aquesta mateixa interpretació és la que ens permet deduir que hom pot emprar totes aquestes formes en el discurs escrit (siguin guions amb oralitat fingida, siguin transcripcions de textos orals, sigui narració acostada al col·loquial, siguin explicacions lingüístiques, sigui

simplement desig de l'autor d'expressar autoestima dialectal) a partir del fet que la variant baleàrica de *vingui* aparegui al quadern amb accent diacrític: només el fet que és congruent amb l'estàndard flexible de la SFIEC emprar *véngui* en el discurs escrit fa necessari diferenciar-la de *vengui*. Aquelles persones que emprin aquesta variant mai es confondrien de timbre vocàlic en escoltar (ergo, sense veure l'accent diacrític) un text amb aquestes formes: *encara que vengui* més prest que ahir, no aconseguirà que li vengui*. En canvi la resta, si ho vèiem transcrit ortogràficament, no ens aclariríem sense aquest accent.

Aquest criteri es va aplicar a gran escala per primera vegada en general als paradigmes del *Diccionari Oficial de l'Scrabble en Català* (2000), d'Enciclopèdia Catalana, amb la idea que permetre al màxim de variació dialectal en el joc de l'Scrabble el convertiria en una eina d'enriquiment de la interconeixença dels parlants d'arreu i en un instrument pedagògic. L'acollida per part dels jugadors, fins i tot en les versions semiclandestines que alimenten fenòmens com Angry Words, ens permet pensar que va ser una bona tria. No volem negar que de vegades algun urbanita víctima del meliquisme barceloní pot quedar desconcertat quan el seu adversari li planta un *queim*, uns *jóvens* o un *cantasses*, però els fets semblen indicar que en general això no genera rebuig.

Abast i mancances de l'AMARG

Tot seguit mostrem els resultats que genera la interfície web de l'AMARG i algunes de les mancances (per indefinició) que pot tenir:

P G 2 2 2 2 2	caure	caient				
P R O O O O 2		caent				
P G 2 2 2 2 2			caigut	caiguda	caiguts	caigudes
1 P G 2 2 2 2 2	caic	caus	cau	caiem	caieu	cauen
1 P R 2 O O O O				queim	queis	
1 P R O O O O 2				caem	caeu	
2 P G 2 2 2 2 2	queia	queies	queia	quèiem	quèieu	queien
2 P R O O 2 O O			queia			
2 A R O O O O 2	queia	queies	queia	quèiem	quèieu	queien
3 P G 2 2 2 2 2	caiguí	caigueres	caigué	caiguérem	caiguéreu	caigueren
4 P G 2 2 2 2 2	cauré	cauràs	caurà	caurem	caureu	cauran
5 P G 2 2 2 2 2	cauria	cauries	cauria	cauríem	cauríeu	caurien

La primera columna correspon al temps (en blanc per a les formes nominals); la segona codifica el grau de propietat (si és admissible, les formes apareixen en color bru; si són no recomanables però predictibles, apareixen en color rosa). La tercera columna codifica l'àmbit general o restringit (aquest darrer, sobre fons grisós). Les cinc columnes següents -numèriques- mostren el nivell de formalitat que tenen les formes de la línia pertinent en cadascun dels cinc dialectes descrits a la PEOSFIEC en ordre alfabètic BCNRV¹: si la xifra és un dos, la forma és pròpia o admissible en aquell dialecte amb un grau neutre de formalitat; un u marca que el grau és informal; un tres, que és molt formal; i un zero vol dir que seria impròpia en aquella variant.

Posada la PEO en mans d'un professional de la locució que no sigui lingüista (especialment amb les noves fornades que sortiran de les facultats de Comunicació Audiovisual havent cursat els graus, que han estat despullats de formació lingüística) pot generar interpretacions desafortunades que desaprofitin la flexibilitat de la PEO i caiguin en la simplificació de considerar el central oriental com el model de referència. El temps que presenta més complexitat és l'imperfet de subjuntiu, que en valencià ens permetria una gradació *cantasses > cantesses > cantares*, on les dues primeres serien pròpies d'àmbit general, la darrera, pròpia de l'àmbit restringit; les dues darreres no estan connotades quant a +- formals, mentre que la primera és *molt formal*.

Amb tot aquest bagatge interpretatiu, si des del LATEL hem d'assessorar un usuari valencià del reSOLC que tingui dubtes sobre les formes a emprar en un documental que aspira a tenir una audiència d'àmbit general, li desaconsellàriem d'emprar *cantessis* en benefici de *cantesses*, fins i tot abans *cantasses* que *cantessis*; en canvi, si el seu producte audiovisual només estigués pensat per al públic valencià, ens decantaríem per *cantares*, atès que la PEO no declara aquesta forma *admissible* sinó *pròpia* de l'àmbit restringit. Entenent que el fonamental no és prioritzar una o altra variant sinó la coherència del locutor.

1 No fa gaire (De Yzaguirre, en premsa) ens preguntàvem sobre la conveniència de despolititzar les denominacions dels dialectes catalans i al mateix temps atenuar el centralisme bo i assumint també la importància de l'eix sud (valencià-baleàric) i la personalitat d'un occidental central.

6 P G 2 2 2 2 2				caiguem	caigüeu	
6 P G 2 2 3 2 O	caigui	caiguis	caigui			caiguin
6 P G O O 2 O 2	caiga	caigues	caiga			caiguen
7 P G 2 2 2 2 2	caigués		caigués			
7 P G 2 2 3 2 O		caiguëssis		caiguëssim	caiguëssiü	caiguëssin
7 P G O O 2 O 2		caiguësses		caiguëssém	caiguësseü	caiguëssen
7 P R O O O O 2	caiguera	caigueres	caiguera	caiguérem	caiguéreu	caigueren

Imperatius derivats regularment de CAURE inclosos els *no recomanables*:

- 2 [1,P,G,22222] cau
- 5 [1,P,G,22222] caieü
- 5 [1,P,R,00002] caeu
- 5 [1,P,R,20000] queis

Un dels esforços interpretatius que hem hagut de fer al LATEL en preparar l'AMARG ha estat la de completar la descripció de totes les formes admeses en els termes de totes les variables que estructuraven la PEOSFIEC, atès que l'objectiu de l'AMARG és generar tot el vocabulari del reSOLC, el qual ha de ser transcrit d'una manera coherent, en el sentit de no aplicar transformacions fonètiques *formals* o d'*àmbit general* a formes connotades com a *informals* o d'*àmbit restringit*. Això planteja el següent dubte: si tant *caigui* com *caiga* són pròpies d'àmbit general, les pot intercanviar lliurement un locutor? En el cas d'un locutor de variant barcelonina que digués 'caiga qui caiga', ho trobaríem desencertat. A la inversa, a un locutor valencià li desaconsellariem que digués 'caigui qui caigui', però en el cas d'un locutor nord-occidental, que pot haver estat escolaritzat en el seu lloc natal però amb una part del professorat oriental, no descartem que pugui trobar o percebre com a *molt formal* la variant oriental que la PEO no restringeix territorialment.

Un cop presentat l'AMARG amb aquest article, no cal dir que estem oberts a qualsevol redefinició d'allò que nosaltres hi hem concretat exegeticament: si la intenció de la PEOSFIEC és que dir *caigui* sigui *no recomanable* per a un locutor occidental, ho codificarem en la tercera columna numèrica com ara ho tenim en la cinquena. Inversament, si se'ns concreta que és admissible que un locutor valencià digui *caigui*, codificarem la cinquena columna com la tercera i ajustarem el que *calga*.

Un darrer detall a explicar de com mostra l'AMARG les formes generades és quan una forma és d'àmbit restringit per a dos dialectes (cosa que podria semblar contrària al plantejament inicial: hauria de ser general?): això passa quan no comparteixen totes les

variables, més formal en un dialecte que en un altre; l'exemple més recurrent és el subjuntiu *cantasses* que en valencià és *molt formal* però en balearic no.

7 P G 2 2 2 2 2	cantés		cantés			
7 P G 2 2 3 2 0		cant ^{ess} is		cantéssim	cantéssi	cant ^{ess} in
7 P G 0 0 2 0 2		cant ^{ess} es		cantéssem	cantésseu	cant ^{ess} en
7 P R 2 0 0 0 4	cantàs		cantàs			
7 P R 2 0 0 0 4		cantasses		cantàssem	cantàsseu	cantassen
7 P R 2 0 0 0 0		cantassis		cantàssim	cantàssi	cantassin
7 P R 0 0 0 0 2	cantara	cantares	cantara	cantàrem	cantàreu	cantaren

L'AMARG també té formalitzades les formes no recomanables que es poden generar regularment:

6 N R 0 0 1 0 0	canto	cantos	canto			canton*
-----------------	-------	--------	-------	--	--	---------

Les terceres persones del plural com *cànton* les generem amb asterisc per no haver de prendre partit entre *extrèmon* i *extrémon*.

L'AMARG s'ha dissenyat per poder engreixar la base de dades del reSOLC amb tota la flexió verbal i nominal, incloses totes les variants que poden ser admeses en l'estàndard flexible. Per aquest motiu etiqueta els mots que genera amb les variables de dialecte, àmbit, propietat i formalitat, quan es descriuen al quadern de morfologia. Això no passa amb alternatives que ja hem vist, com *caigui/caiga*, però també amb d'altres com *meua/meva*, *hòmens/homes*, *justs/justos*.

Un dels serveis que pot prestar en el futur el reSOLC és el de vehicular les opcions d'un llibre d'estil; si una empresa audiovisual contracta poder disposar d'una adaptació del reSOLC a les seves preferències, això es plasmaria en les consultes dels seus usuaris (sempre identificats) que rebrien com a resposta preferent la variant morfològica en la pronúncia que s'adiu amb el seu llibre d'estil i les altres com a secundàries.

Tot això, ara mateix, està aturat a l'espera de resoldre el dilema de la pronúncia heterolectal que presentarem després de l'apartat següent. Abans, però, tancarem la descripció de l'AMARG presentant línies futures d'aplicació o nous desenvolupaments que s'hi basin.

Altres usos de l'AMARG

Un primer derivat de l'AMARG pot ser un *Analitzador de coherència* (detector de promiscuïtat) que pugui digerir un guió de ràdio *a priori* o la transcripció d'una conversa *a posteriori* i marcar aquelles variants morfològiques que haurien pogut ser substituïdes per d'altres que fossin més congruents amb l'estil general del text. Per exemple (la -i- entre parèntesis vol dir que és muda):

Propi General: abans no quèiem tant com caiem ara

Propi Restringit: abans no quèiem tant com caem ara

Admissible Restringit: abans no què(i)em tant com caem ara

** abans no què(i)em tant com caiem ara

La darrera combinació té paràmetres incompatibles per als dos verbs, perquè *què(i)em* només ens val en restringit, mentre que en el mateix dialecte allò propi en restringit és *caem* i no *caiem*, ens grinyola. El mateix podria passar amb variants adscrites a territoris diferents, a no ser que algun subterritori d'intersecció creués característiques: ** si saltav[e] massa, que(i)a (a priori, promiscu,); això darrer no seria incompatible amb la PEOSFIEC, simplement introduiria nous paràmetres territorials, potser menys reduïts que d'altres que hi són (manteniment de b-v a l'oriental central).

Una segona aplicació que es podria valdre de les dades obtingudes amb l'AMARG podria ser un transdialectalitzador que agafi un text qualsevol en una variant definida per les variables de la PEOSFIEC i el transformi en una altra (de diferent nivell de formalitat, territorial...) a base de substituir-ne les variants morfològiques, complementant-ho amb les variants lèxiques que han d'aparèixer en el tercer quadern de la PEOSFIEC i amb la reformulació adient de les combinacions de pronoms. En un context de treball reposat, aquesta transdialectalització serviria d'esborrany, però en els contextos reals de les empreses audiovisuals podria ajudar *a posteriori* en el control de qualitat o en el cas del doblatge, com a indicació al director o eventuais serveis lingüístics de possibles incongruències quan l'actor i el director no pertanyen a la mateixa variant.

El fenomen de la pronúncia heterolectal

Entenem per pronúncia heterolectal aquella en què un locutor d'un territori pronuncia una variant morfològica diferent de la que li correspon, però adaptada a la seva pronúncia. Això ho situem en escenaris professionals com el d'un programa literari o cultural on un locutor mallorquí llegeix versos de Vicent Andrés Estellés o com el d'una tertúlia en què polítics de diversos territoris comenten l'encert o desencert d'una frase cridanera d'una personalitat o el lema d'un col·lectiu del tipus «Lo riu és vida».

S'hi donen tres pautes, en aquests escenaris: la transdialectalització (substituint les formes originals per les variants pròpies, com ara cantar Raimon dient «ja el néixer és un gran plor», vegeu la imatge següent, especialment *nèixer*), l'intent de reproduir la pronúncia original amb les variants primigènies (amb resultats força xocants, generalment) o la pronúncia heterolectal: mantenir les formes primigènies bo i pronunciant-les segons la variant del locutor: [u] riu és vid[ə].

[Raimon - Selecció de Poesia Catalana / Catalan Poetry Selection](http://lletra.uoc.edu/especials/folch/raimon.htm)

lletra.uoc.edu/especials/folch/raimon.htm

La vida ens dóna penes.; ja el **nèixer és un gran plor**: la vida pot ser eixe plor.; però nosaltres. al vent.; la cara al vent.; el cor al vent.; les mans al vent.; al vent ...

[Al vent - Viquipèdia](https://ca.wikipedia.org/wiki/Al_vent)

ca.wikipedia.org/wiki/Al_vent

ja el **nàixer és un gran plor**: la vida pot ser eixe plor.; però nosaltres al vent, la cara al vent, el cor al vent, les mans al vent, els ulls al vent, al vent del món. I tots, ...

La pronúncia heterolectal no és en general una opció deliberada, sinó fruit de les vacil·lacions en voler fer-ne una de les altres: volem dir-ho totalment a la nostra però no ens acaba de sonar bé o se'ns desajusta la rima o la mètrica, o volem dir-ho imitant l'autor de la frase però ens surt una realització contaminada de la nostra pròpia variant.

No ens consta que ningú hagi mai proposat en algun curs o guia per a locutors en general o en algun llibre d'estil com resoldre situacions com aquestes: deuen ser molt infreqüents i altra feina tenim.

Pero en voler incloure al reSOLC totes les pronúncies admissibles o pròpies de la PEOSFIEC de totes les variants morfològiques que s'obtenen del quadern de morfologia, tenim dos pols: transcriure-ho tot en totes les variants (cosa que generaria moltes incoherències) o limitar les transcripcions de les variants connotades. Sembla clar que hem de tirar cap al segon pol, però no es pot assegurar que sempre s'hagi de fer

taxativament (no pot un locutor barceloní llegir *hòmens* amb vocal neutra?). A més, per limitar les transcripcions a les variants congruents amb una variant morfològica, caldria que el quadern de morfologia ens donés més informació: vg ara mateix no veiem cap criteri formal que ens permeti bloquejar la generació de la variant fonètica [u]f[ə]rit.

A molts dels lectors els semblarà desproporcionat que ens plantegem transcriure a totes les variants fonètiques totes les variants morfològiques, però en el terreny de l'enginyeria lingüística pot resultar més assumible generar tretze milions de transcripcions que no pas haver de destriar els tres o quatre milions que no cal que transcrivim perquè serien casos heterolectals.

Per una altra banda, no sabem mai qui podrà necessitar què. Sembla clar en alguns casos, però el difícil és establir el criteri formalitzable que delimiti els que no cal incloure dels que sí que cal, com **lilig** de *llegir* en valencià i **lilig** de *lligar* en baleàric.

Referències:

DE YZAGUIRRE I MAURA, Lluís & Ester PEDREÑO PUERTAS (2009), «Onomastics, flexible standard and spoken-mass media» dins DIVERSOS AUTORS (ed), *Actes del XXIV Congrés Internacional de l'ICOS sobre Ciències Onomàstiques* / en premsa

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. SECCIÓ FILOLÒGICA (1996a), «Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana (I. Fonètica)», dins *Documents de la Secció Filològica, II*, 1996, pp 101-118

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. SECCIÓ FILOLÒGICA (1996b), «Sobre la grafia de la persona 1 del present d'indicatiu dels verbs a les Illes Balears : acord del 15 de maig de 1992», dins *Documents de la Secció Filològica, II*, 1996, pàgines 97-100

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. SECCIÓ FILOLÒGICA (1996c), «Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana (II. Morfologia)», dins *Documents de la Secció Filològica, III*, 1996, pp 99-145

Sigles aparegudes al text

ALEF	Algorisme Lingüístic de l'Estàndard Flexible
AMARG	Analitzador Morfològic d'Àmbit Restringit i General
DIEC	Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans
DOSC	Diccionari Oficial de l'Scrabble en Català
IULA	Institut Universitari de Lingüística Aplicada
LATEL	Laboratori de Tecnologies Lingüístiques
PEO	Proposta per a un Estàndard Oral
PEOSFIEC	Proposta per a un Estàndard Oral de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans
reSOLC	recomanacions del SOLC
SFIEC	Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans
SOLC	Servidor Ortològic de la Llengua Catalana